

Arrest

nr. 173 900 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 18 maart 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Oekraïens staatsburger van Oekraïense origine te zijn, afkomstig uit de stad Aleksandriya, gelegen in de Kirovograd Oblast, Oekraïne. U woonde er samen met uw vrouw en zoon. Begin juli 2014 ontving u een convocatie van het militair commissariaat voor inlijving in het kader van de gedeeltelijke mobilisatie van reservisten. Dit was niet de eerste keer dat men u had trachten op te roepen maar wel de eerste keer dat u persoonlijk de convocatie in ontvangst nam. U wilde omwille van gewetensbezwaren niet gaan strijden in de Donbas en ging hier niet op in. Na deze weigering hebben de autoriteiten nog tevergeefs getracht u in te lijven. Eind augustus 2014 werd u op de terugweg naar Aleksandriya tegengehouden aan een controlepost bemand door burgers. Dergelijke controleposten waren opgericht ten tijde van de gebeurtenissen op Maidan met de bedoeling knokploegen tegen te houden die pro-Maidan betogers viseerden. Er werd u gevraagd om uw documenten te tonen en uw

wagen te laten controleren. U vertelde hen dat ze de wagen mochten controleren maar niet uw documenten omdat ze hier het recht niet toe hadden. Er ontstond ruzie en u werd uit uw wagen getrokken. Eén van de aanwezigen, V. K. (...), een lokale leider van de partij Svoboda, herkende u omdat u in 2004 meegeholpen had aan de kiescampagne van Viktor Yanukovich in de aanloop naar de presidentsverkiezingen. U werd naar een nabijgelegen bos gesleurd en ernstig mishandeld. Uiteindelijk lieten de mannen u gaan en u slaagde erin op eigen kracht naar huis te gaan. U ging niet naar een dokter; u kreeg enkel verzorging van uw vrouw. Twee dagen later kwamen een aantal mannen naar uw appartement. Ze lieten het alarm van uw auto afgaan en u ging naar beneden. De mannen, waaronder twee die u eerder aan de controlepost had gezien, wilden u laten herinneren wat er was gebeurd aan de post. U werd opnieuw geslagen en uw auto werd vernield. Nog twee dagen later was er een poging tot inbraak in uw appartement. U was op dat moment aanwezig en door de deur werden er bedreigingen tegen u en uw gezin geuit. Omdat de personen in kwestie niet binnen geraakten, staken ze de deur van het appartement in brand. Het vuur doofde uiteindelijk van zelf zonder al te veel schade. De dag nadien verlieten jullie het appartement. Uw vrouw nam uw zoon mee naar haar vader. U dook onder bij uw zus en bij vrienden. Op 19 september 2014 verliet u Aleksandriya. U reisde op clandestiene wijze naar België, waar u aankwam op 24 september 2014 en dezelfde dag nog asiel aanvraagde.

Ter staving van uw identiteit en asielrelaas legt u de volgende documenten neer: een onvolledige kopie van uw intern paspoort, uw rijbewijs, een kopie van uw huwelijksakte en een kopie van de geboorteakte van uw zoon, uw diploma, uw militair boekje met bijlage, drie convocaties van het militair commissariaat, één bijlage bij een dergelijke convocatie, een fotocollage en een enveloppe.

B. Motivering

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten nadat u in 2014 problemen had gekend aan een controlepost in de stad Aleksandriya met vrijwilligers die de post bemanden, waaronder leden van de nationalistische partij Svoboda. U zou hardhandig aangepakt en ernstig mishandeld zijn omdat u ervan verdacht werd een sympathisant van de verdreven president Viktor Yanukovich te zijn. Eén van de mannen had u immers herkend en wist dat u in 2004 campagne voor Yanukovich had gevoerd. Bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst vreest u opnieuw door deze personen vervolgd te worden. (CGVS 1 d.d.17/06/2015, p.21 e.v.) Daarnaast vreest u gerechtelijk vervolgd te worden of alsnog gedwongen te worden om te gaan strijden in de Donbas. U hebt immers omwille van gewetensbezwaren geen gevolg gegeven aan een oproeping van het militair commissariaat in het kader van de mobilisatie. (CGVS 1, p.16 e.v.)

Omwille van de onderstaande redenen kan er echter niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Hoewel er begrip opgebracht kan worden voor de mogelijk diepe emotionele impact van het voorval aan de controlepost, volstaan de door u verklaarde problemen omwille van het feit dat u ooit campagne had gevoerd voor Viktor Yanukovich niet om te besluiten tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze problemen slechts lokaal van aard zijn. Zo moet er op worden gewezen dat de vervolging niet uitgaat van de autoriteiten van uw land van herkomst; dat de aanleiding voor uw problemen een ruzie bij een controlepost bemand door vrijwilligers was en dit omdat u weigerde uw documenten te tonen (CGVS 1, p.23; CGVS 2, p.14-15); en dat de ernstigste daden van mishandeling gebeurden nadat één bepaald persoon, V. K. (...) (een lokale leider van de nationalistische partij Svoboda), u had herkend als lokaal campagnemedewerker van Viktor Yanukovich in 2004 (CGVS 2, p.16-17). Daarnaast dient vastgesteld te worden dat de feiten die aan de basis van dit probleem zouden hebben gelegen eveneens lokaal van aard waren en bovendien plaatsvonden tijdens een korte periode ongeveer tien jaar voordien. U deed immers enkel campagnewerk in uw eigen regio en dit gedurende ongeveer een half jaar in 2004. (CGVS 1, p.9) U bent met dit werk nog voor de presidentsverkiezingen in 2004 gestopt en was daarna geen aanhanger meer van de Partij van de Regio's. Meer nog, u was zelfs in het geheel niet meer politiek actief sindsdien. (CGVS 1, p.10) Bovendien was uw rol in de campagne ook zeer beperkt. U deed enkel uitvoerend (propaganda)werk met een beperkt team van maximum tien personen. (CGVS 1, p.9)

Verder blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat er ten aanzien van low profile aanhangers van voormalig president Yanukovich of leden van de Partij van de Regio's actueel van overheidswege geen sprake is van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Onder de bevolking leven er weliswaar negatieve gevoelens ten aanzien van Yanukovich-getrouwen, maar dit heeft zich voor low profile aanhangers slechts sporadisch vertaald in incidenten, die bovendien niet bijzonder ernstig van aard waren. Hierbij dient opgemerkt te worden dat het niet vaststaat dat u actueel nog zou worden beschouwd als een aanhanger van Yanukovich daar uw campagnewerk beperkt was en bovendien ruim

tien jaar geleden plaatsvond (supra). Wat er ook van zij, uit de voormelde informatie blijkt duidelijk dat de actuele situatie in Oekraïne geenszins van die aard is om te besluiten dat low-profile aanhangers van Yanukovich vervolgd worden in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Zelfs indien u daadwerkelijk de problemen die u inroept hebt meegemaakt, zijn er in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt goede redenen om aan te nemen dat u actueel ingeval van terugkeer naar Oekraïne niet het onderwerp zal uitmaken van vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève.

Er dient immers vastgesteld te worden dat u niet aannemelijk maakt dat de personen door wie u geïdendeerd werd u ook elders (i.e. buiten Alexandriya en onmiddellijke omgeving) in Oekraïne zouden trachten te treffen.

Ten eerste dient vastgesteld te worden dat u geen enkele aanwijzing aanbrengt dat de personen die u geïdendeerd hebben, u sinds uw vertrek uit uw appartement nog steeds zouden viseren. Zo blijkt uit uw verklaringen enkel dat medewerkers van het militair commissariaat uw vrouw hebben gecontacteerd in verband met u. Dit staat evenwel los van de problemen omwille van uw vermeende politieke overtuiging. (CGVS 1, p.10-11, 12, 13; CGVS 2, p.4) Nochtans kan uit uw verklaringen afgeleid worden dat uw vervolgers, indien zij werkelijk actief naar u op zoek zouden zijn en veel connecties zouden hebben – volgens u zou K. (...) banden hebben met de burgemeester en “toegang [hebben] tot bijna iedereen”(CGVS 2, p.18) -, mogelijkheden hadden om u te zoeken. Uw vrouw woont sinds november 2014 bij haar vader in Alexandriya (CGVS 1, p.4) en zij werkt nog steeds op haar oude werkplaats. (CGVS 2, p.7) Blijkens uw verklaringen zouden alvast medewerkers van de autoriteiten haar op deze plaatsen hebben bezocht. (CGVS 2, p.12, 14) De vaststelling dat uw echtgenote desondanks niet benaderd is door (medestanders van) uw belagers alsook het feit dat zij nog steeds in Alexandriya verblijft en werkt ondanks de vermeende bedreigingen aan het adres van uw gezin zijn zaken die erop wijzen dat uw belagers niet actief naar u op zoek zijn.

Gevraagd of u overwogen had om u elders in Oekraïne te vestigen om te ontkomen aan de personen van de controlepost, stelde u dat er nationalistische zijn in elke stad en er geen garantie is dat ze onderling geen informatie doorspelen. (CGVS 2, p.20) Niet enkel is dit laatste louter een veronderstelling van uwentwege, het feit dat er in elke stad nationalistische zijn wil ook niet zonder meer zeggen dat u ook daar geïdendeerd zou worden. Zoals reeds eerder gesteld, blijkt uit de voormelde informatie dat er in Oekraïne geen sprake is van vervolging van low profile Yanukovich-aanhangers. Bovendien waren de problemen die u gekend hebt lokaal van aard en vonden ze hun oorsprong in lokale omstandigheden. Gevraagd waarom de personen die u geïdendeerd hadden in Alexandriya u ook elders in Oekraïne zouden viseren - indien er informatie over u verspreid zou zijn, zou dit logischerwijze van hen uit moeten gaan -, kon u geen eenduidig en overtuigend antwoord geven. In eerste instantie vroeg u zich enkel af waarom ze het niet zouden doen (CGVS 2, p.20), om kort erna te verwijzen naar het feit dat u bezittingen hebt (CGVS 2, p.21). Echter, u kon geen enkele concrete aanwijzing geven dat uw belagers in feite uit waren op uw bezittingen, of pogingen hebben ondernomen om zich deze toe te eigenen. (CGVS 2, p.21)

Uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan internationale bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Aan beide voorwaarden is in casu voldaan. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u ook redelijkerwijs verwacht worden dat u zich elders in Oekraïne buiten uw streek van herkomst vestigt. U hebt een ingenieursopleiding gekregen in het leger (CGVS 1, p.6); hebt zowel als loontrekkende als zelfstandige gewerkt (CGVS 1, p.7-8); uw echtgenote werkt in een apotheek (CGVS 2, p.7); en jullie beschikken samen over voldoende kapitaal op dit moment (CGVS 2, p.8). Bevraagd over een mogelijk vestigingsalternatief in Oekraïne maakte u ook zelf geen melding van praktische problemen. U verwees enkel naar het risico op vervolging door de autoriteiten omwille van uw weigering om ingelijfd te worden in het kader van de gedeeltelijke mobilisatie. (CGVS 2, p.21, 22) Wat dit laatste betreft zal hieronder uiteengezet worden waarom dit geen vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming inhoudt.

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde problemen met V. K. (...) en zijn medestanders slechts lokaal van aard zijn en u zich er aan kunt onttrekken door u elders in Oekraïne te vestigen.

Uw tweede asielmotief is uw weigering om in te gaan op een oproep tot mobilisatie van de centrale regering in Kiev in het kader van het conflict in het oosten van het land. U vreest dat u bij een eventuele terugkeer zal moeten gaan strijden of in de gevangenis zal terecht komen indien u dit zou weigeren. (CGVS 1, p.16) Uw weigering is enerzijds ingegeven door uw wens om niet gedood of invalide te worden en anderzijds door uw morele overtuiging. (CGVS 1, p.17)

Vooreerst dient te worden gesteld dat het een land toekomt de militaire dienstplicht, de organisatie van een militaire reserve en een eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen; en dat vervolging of bestraffing van het ontduiken van de dienstplicht, het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of desertie, in het kader van regelgeving waaraan alle onderdanen zijn onderworpen, in principe niet aanzien kan worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is er voorts op gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken in geval de nationale veiligheid bedreigd wordt. Dit impliceert dat bepaalde categorieën van onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de territoriale integriteit of de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan evenmin beschouwd worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève of als een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden dient opgemerkt dat “een persoon duidelijk geen vluchteling is als zijn enige reden voor desertie of dienstweigering zijn afkeer van de militaire dienst of vrees voor de strijd is” (UNHCR Handboek punt 168). Een dergelijk motief is ingegeven vanuit een louter persoonlijk belang dat niet opweegt tegen het belang van de staat en daardoor niet als geldige reden kan worden beschouwd om te verzaken aan een oproeping als dienstplichtige of reservist en zodoende geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming om redenen zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft het feit dat u “niet wil vechten”, gaf u aan dat dit ingegeven is door religieuze principes. (CGVS 1, p.17) Hieruit blijkt bijgevolg dat uw weigering niet is ingegeven door (een vrees voor) een ernstige discriminatoire behandeling of inzet in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie maar dat u zich beroept op gewetensbezwaren.

Op basis van uw verklaringen kunnen evenwel geen diepgewortelde afkeer en gewetensproblemen aangaande een mogelijke operationele inzet als reservist en/of gebruik van geweld in uw hoofde worden vastgesteld.

Wat betreft uw verklaring dat uw bezwaren om geweld te gebruiken of om andere mensen te doden ingegeven zouden zijn door uw (orthodox-christelijke) religieuze overtuiging, moet vooreerst worden opgemerkt dat uit informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de orthodox-christelijke leer geen dogmatisch standpunt kent ten opzichte van het gebruik van geweld of het doden van andere mensen in oorlogssituaties. In de leer van de orthodoxe kerk wordt oorlog geaccepteerd als een tragische noodzakelijkheid of een onvermijdelijk kwaad om onschuldigen te beschermen, om gerechtigheid na te streven of om vrede te bewerkstelligen. Een soldaat die iemand doodt in het kader van een oorlog wordt niet gezien als een misdadiger, maar eerder als iemand die nood heeft aan pastorale bijstand om te genezen van de mogelijk morele of geestelijke schade die hij heeft opgelopen als gevolg van zijn handelingen. Op basis van deze informatie meent het Commissariaatgeneraal dat het feit dat u een aanhanger bent van het orthodox christelijk geloof op zich geen indicatie is dat u diepgewortelde gewetensbezwaren zou hebben die u ervan zouden weerhouden om ingezet te worden in het kader van een gewapend conflict.

Het is evenwel mogelijk dat gewetensbezwaren ten opzichte van het gebruik van geweld, het doden van anderen of een inzet in een gewapend conflict ingegeven zijn vanuit een persoonlijke morele overtuiging, eventueel gebaseerd op eigen spirituele of religieuze inzichten. In dit geval kan verwacht worden dat een persoon die dergelijke diepgewortelde, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft deze op overtuigende wijze kan toelichten. U slaagt hier evenwel niet in.

U verklaart in het algemeen tegen oorlog en geweld te zijn. (CGVS 1, p.17) Gevraagd wanneer u tot het inzicht bent gekomen dat u niemand wil doden, gaf u in eerste instantie aan dat u dat al zo lang had als u zich kon herinneren. (CGVS 1, p.18) Dit is evenwel inconsistent met andere van uw verklaringen. Immers, in het kader van uw tweede gehoor verklaarde u dat deze afkeer van geweld is gekomen toen u uw vrouw hebt leren kennen en getrouwd bent (CGVS 2, p.9), hetgeen impliceert dat u pas op volwassen leeftijd tot dit inzicht zou zijn gekomen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid stelde u enkel dat u het “mogelijk altijd” al hebt gehad (CGVS 2, p.9-10), hetgeen geenszins een verklaring voor de tegenstrijdigheid biedt. Dat u (mogelijk) altijd al een afkeer van geweld en/of oorlog zou hebben gehad, valt bovendien niet te rijmen met de vaststelling dat u in de jaren negentig beroepsmilitair geworden bent en uit het leger ontslagen werd omdat u niet beantwoordde aan de verwachtingen van de dienst. Niets wijst erop dat uw ontslag verband hield met eventuele morele bezwaren. (CGVS 1, p.7) Tijdens uw militaire opleiding en dienst had u gevechts- en wapentraining gehad (CGVS 1, p.19) en u gaf aan dat u een militaire opleiding “interessant” vond (CGVS 1, p.20). Een doelbewuste keuze voor

een militaire carrière, zelfs in vreedestijd, valt niet te rijmen met een diepgewortelde afkeer van oorlog en/of geweld. Immers, een beroeps soldaat wordt getraind om over de nodige vaardigheden te beschikken zodat hij, tegen betaling van soldij, ingezet kan worden in gevechtssituaties. Geconfronteerd met deze inconsistentie stelde u dat u niet werd aangeleerd om iemand te “vermoorden” maar enkel “om te verdedigen”. (CGVS 1, p.20) Dit overtuigt evenwel niet. Immers, ook bij het verdedigen van het land is het een realiteit dat er doden en gewonden vallen, o.a. onder de tegenstanders. Evenmin zijn uw verklaringen dat u nieuwe inzichten hebt gekregen bij uw huwelijksceremonie overtuigend te noemen. Immers, van dit concrete feit maakte u geen melding in het kader van uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Nochtans had u ook tijdens dit gehoor gewag gemaakt van veranderde inzichten maar toen u gevraagd werd uit te leggen wat hiertoe geleid had verwees u louter naar het feit dat u al jarenlang als burger had geleefd. (CGVS 1, p.20)

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uw visie op het gewapend conflict in het oosten van Oekraïne evenmin te rijmen is met een diepgewortelde afkeer van geweld en oorlog. Gevraagd naar deze visie gaf u aan dat Rusland een zeer belangrijke rol speelt in het conflict en dat de Russen zeer diep zouden binnendringen in Oekraïne om Novorossiïa tot stand te brengen indien ze niet gestopt zouden worden. (CGVS 1, p.18) In uw ogen strijden de Oekraïense autoriteiten tegen de expansie en afscheuring van Novorossiïa. U bevestigde uitdrukkelijk dat u er akkoord mee gaat dat de Oekraïense autoriteiten hierbij het leger inzetten. U bleek eveneens akkoord te gaan met het feit dat hierbij reservisten ingezet worden. (CGVS 1, p.19) De vaststelling dat u akkoord gaat met een militair optreden in Oekraïne om de afscheuring van bepaalde territoria te voorkomen vormt een verdere tegenindicatie voor uw vermeende afkeer van geweld en oorlog. Gevraagd hoe u dit zelf kon rijmen met elkaar, moest u het antwoord schuldig blijven. (CGVS 2, p.10)

Waar u aangeeft dat u het conflict in Oost-Oekraïne als een broederstrijd of strijd tegen landgenoten ziet (CGVS 1, p.18; CGVS 2, p.10), dient opgemerkt te worden dat het bij militaire acties die gericht zijn op het beschermen van de territoriale integriteit tegen delen die zich (gewapenderhand) van het land willen afscheuren, inherent en onontwikkbaar is dat deze militaire acties (ook) tegen landgenoten gericht zijn. Deze militaire acties van de Oekraïense overheid worden door de internationale gemeenschap ook als legitiem beschouwd. U kunt hierbij echter geen persoonlijk belang laten gelden waarom het voor u onoverkomelijk is om in deze context tegen landgenoten te strijden en uw militaire plicht te vervullen. Zoals eerder aangehaald gaat u akkoord met de inzet van Oekraïense troepen om de eenheid van het land te bewaren. Bovendien kent u geen mensen die op dit moment nog op het grondgebied van de Donetsk of Luhansk Volksrepublieken wonen of aan de zijde van deze Volksrepublieken strijden. (CGVS 2, p.10-11)

Gelet op het voorgaande kan er niet besloten worden dat de door u gegeven redenen om geen gevolg te geven aan een oproeping door het leger in het kader van een mobilisatie oprecht zijn en dermate diepgeworteld dat ze dwingend en onoverkomelijk van aard zijn dat ze een onoverkomelijk obstakel vormen. Er kan in deze dan ook geen gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Wat betreft uw vrees ten slotte, om gerechtelijk vervolgd te worden omdat u niet ingegaan bent op een oproeping tot mobilisatie (CGVS 1, p.16-17), dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de voorziene straffen niet disproportioneel zijn en dat u, in de situatie waarin u zich bevindt – u hebt slechts één convocatie persoonlijk voor ontvangst getekend (CGVS 1, p.14) –, bij terugkeer hoogstens het risico loopt tot een geldboete veroordeeld te worden waarna u bij een nieuwe oproeping de keuze kan maken uw dienstplicht te vervullen of een zwaardere, maar legitieme straf te aanvaarden. De voormelde informatie spreekt tevens uw bewering tegen dat een door een familielid in ontvangst genomen convocatie beschouwd wordt als een convocatie die de betrokkene zelf heeft ontvangen (CGVS 1, p.13).

Gelet op het geheel van de bovenstaande vaststellingen kan er in uw hoofde niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft (uw verwijzing naar) de politieke onrust en instabiliteit in geval van terugkeer, benadrukt het Commissariaat-generaal dat het zich bewust is van de problematische situatie in Oekraïne, doch dat uit niets kan worden afgeleid dat het loutere feit een Oekraïens staatsburger te zijn op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of om te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zulks vindt aansluiting bij het standpunt van de UNHCR waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier, en waaruit kan worden afgeleid dat de UNHCR van oordeel is dat elke asielaanvraag op eigen merites en op individuele basis moet worden beoordeeld, dit met bijzondere aandacht voor de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Hieruit volgt dat een loutere verwijzing naar uw Oekraïens staatsburgerschap niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Een individuele beoordeling van uw vraag om internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging of het risico voor het lijden van ernstige schade in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk, en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld naar aanleiding van een gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge doch stelt vast dat uit een grondige analyse van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), duidelijk blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in de provincie Kirovohrad waarvan u afkomstig bent op geen enkele wijze kan worden gekarakteriseerd als dergelijke uitzonderlijke situatie die de toekenning van subsidiaire bescherming wettigt. Dit geldt eveneens voor de overige provincies van Oekraïne buiten de provincies Luhansk en Donetsk.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande vaststellingen te wijzigen. De onvolledige kopie van uw intern paspoort, uw rijbewijs, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw zoon bevatten enkel gegevens betreffende uw identiteit en familiebanden, dewelke door mij niet in twijfel getrokken worden. Uw diploma staat enkel de door u gevolgde opleiding. Uw militair boekje met bijlage toont aan dat u beroepsmilitair bent geweest en ontslagen werd (CGVS 1, p.7, 11). Ook dit wordt niet in twijfel getrokken. Dit geldt eveneens voor uw betrokkenheid bij de kiescampagne van Yanukovich in 2004, waarvan de fotocollage een begin van bewijs vormt. De foto van uw echtgenote met enkele agenten, de convocaties van het militair commissariaat en de bijlage bij één ervan staven enkel dat u reeds werd opgeroepen in het kader van de mobilisatie. Dit wordt door mij niet betwist. De enveloppe ten slotte, toont enkel aan dat er aan u iets werd toegestuurd vanuit Oekraïne.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij beroept zich in een enig middel op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Tevens meent verzoekende partij dat door verwerende partij een manifeste beoordelingsfout werd begaan.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2.1. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de vervolging niet uitgaat van de nationale autoriteiten van Oekraïne werpt verzoekende partij tegen dat het geenszins noodzakelijk is dat deze vervolging uitgaat van de nationale autoriteiten *an sich*, doch eveneens kan uitgaan van tal van andere actoren. Verwerende partij heeft derhalve een criterium toegevoegd dat niet in de wet of in de vluchtelingenconventie is voorzien.

Verder betoogt verzoekende partij dat het gegeven dat zij slechts enkele maanden campagne heeft gevoerd geen afbreuk doet aan de perceptie van de bevolking in wiens ogen zij een grote aanhanger van Yanukovich is. Zo weet de bevolking evenmin dat zij reeds na enkele maanden de Partij van de Regio's had verlaten.

Tot slot wijst verzoekende partij erop dat uit de informatie van verwerende partij (COI Focus, Oekraïne, Incidenten gericht tegen *low profile* aanhangers van Yanukovich of leden van de Party of Regions) blijkt dat in het najaar van 2014 vele internationale als lokale bronnen aandacht besteedden aan het feit dat zich op diverse plaatsen in Oekraïne afrekeningen voordeden met aanhangers van de voormalige president Yanukovich en van de Partij van de Regio's.

2.2.2.2. De Raad beaamt dat de vervolging niet exclusief dient uit te gaan van de autoriteiten van een land, doch ook andere actoren voor deze vervolging verantwoordelijk kunnen zijn. Evenwel wijst de Raad erop dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van aparte componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. De vaststelling van verwerende partij dat *in casu* de vervolging niet uitgaat van de Oekraïense autoriteiten dient dan ook als één geheel gelezen te worden met de motivering dat de voorgehouden problemen van stikt lokale aard zijn waarbij één persoon bij weigering van het tonen van documenten aan een controlepost verzoekende partij herkende als campagnemedewerker van Yanukovich en derhalve, door het niet uitgaan van de vervolging van de Oekraïense autoriteiten zelf – wat door verzoekende partij wordt bevestigd in het verzoekschrift – verzoekende partij over een binnenlands vestigingsalternatief beschikt. Verzoekende partij voegt dan ook geen criterium toe aan de vreemdelingenwet of aan het Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen van 28 juli 1951.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift – onder verwijzing naar de COI Focus, Oekraïne, Incidenten gericht tegen *low profile* aanhangers van Yanukovich of leden van de Party of Regions – benadrukt dat ook *low profile* aanhangers, waaronder zijzelf, problemen ondervinden en stelt dat in de perceptie van “*de bevolking*” zij een grote aanhanger van Yanukovich is, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij haar zeer korte medewerking aan de campagne van Yanukovich en het verlaten van de Partij van de Regio's reeds dateerden van 2004 en dat zij slechts pas in augustus 2014 louter toevallig bij een controlepost door één iemand werd herkend met wie zij het voorgehouden probleem kende. Dat verzoekende partij vanuit de perceptie van “*de bevolking*” door deze bevolking zou worden geïdentificeerd strookt dan ook niet met voorgehouden realiteit. Ten slotte wijst de Raad erop dat er in voormelde COI Focus (administratief dossier, stuk 14, deel 5) enkel sprake is van een volkslustratie tegen parlementairen van de Party of Regions of leden van deze partij met een hoge positie binnen de partij of met een hoge functie binnen de lokale of regionale administratie. Deze COI Focus stelt verder letterlijk dat “*geen informatie werd gevonden over (gewelddadige) incidenten tegen low profile aanhangers van Yanukovich of leden van de Party of Regions*”.

De Raad besluit dat desbetreffende motieven van verwerende partij dan ook onverminderd overeind blijven.

2.2.3.1. Betreffende het binnenlands vestigingsalternatief houdt verzoekende partij voor dat “*het onmogelijk is om zich elders in Oekraïne te vestigen, nu K. (...) goede banden heeft met de burgemeester van Alexandriya en deze laatste eigenaar is van verschillende tankstations en een olieraffinaderij. De burgemeester van Alexandriya – die in se tot de maffia behoorde – heeft dan ook overal in Oekraïne zijn connecties en pionnen, zodat het voor hem geenszins moeilijk is om verzoeker op te sporen. Bovendien bevinden zich in elke stad grote groeperingen nationalistes die maar al te graag zogenaamde Yanukovich-getrouwen onder handen nemen, zodat deze zonder problemen verzoeker onder handen zouden nemen.*”.

2.2.3.2. Naast de vaststelling dat de bemerkingen van verzoekende partij over de burgemeester van Alexandriya blote beweringen betreffen die niet met objectieve informatie worden onderbouwd, wijst de Raad erop dat voormeld betoog niet de minste afbreuk doet aan navolgende motivering van verwerende partij: “*Uw vrouw woont sinds november 2014 bij haar vader in Alexandriya (CGVS 1, p.4) en zij werkt nog steeds op haar oude werkplaats. (CGVS 2, p.7) Blijkens uw verklaringen zouden alvast medewerkers van de autoriteiten haar op deze plaatsen hebben bezocht. (CGVS 2, p.12, 14) De vaststelling dat uw echtgenote desondanks niet benaderd is door (mede)standers van uw belagers alsook het feit dat zij nog steeds in Alexandriya verblijft en werkt ondanks de vermeende bedreigingen*

aan het adres van uw gezin zijn zaken die erop wijzen dat uw belagers niet actief naar u op zoek zijn.”. Verder treedt de Raad verwerende partij bij in haar motivering dat het loutere feit dat er in elke stad nationalistische partijen zijn niet zonder meer wil zeggen dat verzoekende partij ook daar gevestigd zou worden. Ten slotte brengt verzoekende partij geen praktische problemen bij om zich mogelijks elders in Oekraïne te vestigen en oordeelt de Raad uit wat voorafgaat en rekening houdende met de beroepsloopbaan van verzoekende partij en haar echtgenote en de ingenieursopleiding van verzoekende partij dat zij, indien zij dit mocht nodig achten, over een vestigingsalternatief in haar land van herkomst beschikt.

2.2.4. Daar waar verzoekende partij opwerpt dat zij omwille van haar *“eigen geloof en religieuze inzichten zelf onmogelijk nog de wapens wil en kan opnemen”* en zij door de jaren heen – meer specifiek sinds zij haar *“vrouw leerde kennen”* – is geëvolueerd en thans een hekel heeft aan geweld en volledig pacifist is, oordeelt de Raad evenwel dat voormeld betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat het geloof dat verzoekende partij aanleeft, christen-orthodox, geen dogmatisch standpunt kent ten opzichte van het gebruik van geweld of het doden van andere mensen in oorlogssituaties en dat binnen dit geloof de oorlog wordt geaccepteerd als een tragische noodzakelijkheid of een onvermijdelijk kwaad om onschuldigen te beschermen, om gerechtigheid na te streven of om vrede te bewerkstelligen. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift opteert om haar wijziging naar het pacifisme te enten op het ogenblik van het leren kennen van haar echtgenote wijst de Raad erop dat het louter opteren voor één van de beide versies, die verwerende partij doen besluiten tot de vaststelling van een tegenspraak met betrekking tot het ontstaan van haar pacifistische ingesteldheid, geen afbreuk doet aan de voor verwerende partij desbetreffend vastgesteld tegenstrijdigheid. Bovendien blijft ook de vaststelling overeind – want ongemoeid gelaten in het verzoekschrift – dat verzoekende partij het verkrijgen van haar nieuwe inzichten bij haar huwelijksceremonie niet heeft vermeld in het kader van het eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Ten slotte bevestigt het zich akkoord verklaren met het inzetten van het leger door de Oekraïense autoriteiten tegen de expansiedrang van de Russen verder het ongeloofwaardig bevinden van het door verzoekende partij voorgehouden pacifisme en de gewetensbezwaren ten opzichte van het gebruik van geweld.

2.2.5.1. Als verweer op de motivering van verwerende partij dat verzoekende partij *“bij een nieuwe oproeping de keuze kan maken (haar) dienstplicht te vervullen of een zwaardere, maar legitieme straf te aanvaarden”*, die zoals uit de door verwerende partij bijgevoegde informatie blijkt *“niet disproportioneel”* te zijn, verwijst verzoekende partij naar een krantenartikel van La Voix de la Russie van 28 januari 2015 en van The Guardian van 10 februari 2015, als bijlage drie en vier gevoegd bij het verzoekschrift, waarin respectievelijk wordt gesteld dat er amendementen in voorbereiding zijn om de straffen desbetreffend in de strafwet te verzwaren en dat journalist Kotsaba is opgesloten en een gevangenisstraf riskeert van 15 jaar omwille van het feit dat hij weigert te vechten in Oost-Oekraïne en dit in een videoboodschap heeft verspreid.

2.2.5.2. De Raad stelt echter vooreerst vast dat in het artikel van The Guardian niet wordt aangeduid volgens welke kwalificatie en welke artikelen van de Oekraïense strafwet de journalist om reden van de door hem gepleegde feiten een mogelijke strafmaat riskeert tot 15 jaar gevangenisstraf. Bovendien wordt verder in het zelfde artikel nog steeds gewezen op een strafmaat van maximaal vijf jaar gevangenisstraf voor dienstweigeraars. Verzoekende partij toont dan ook met de door haar bijgebrachte krantenartikelen niet aan dat de maximale strafmaat van vijf jaar voor dienstweigering bij mobilisatie voorzien bij artikel 336 van de Oekraïense strafwet (administratief dossier, stuk 14, deel 3, *“COI Focus, Ukraine, Mobilisation partielle 2015, insoumission”*, p. 3) zou zijn gewijzigd. De Raad oordeelt dat een maximale strafmaat van vijf jaar gevangenisstraf voor dienstweigering, die zich verhoudt tot een mogelijk sneuvelen in de strijd, hoegenaamd niet als disproportioneel kan worden beschouwd. Desbetreffende motivering van verwerende partij blijft dan ook onverminderd overeind.

2.2.6. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij noch de status van vluchteling, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, respectievelijk voorzien bij de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekende partij de motivering van verwerende partij in het kader van de beoordeling bij artikel 48/4, § 2, c) ongemoeid laat waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.7. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft

gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 13 en 14), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal van 17 juni 2015 en 26 januari 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.8. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij geen gegronde vrees voor vervolging inhoudt en evenmin een reëel risico op ernstige schade, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.9. Uit wat voorafgaat blijkt dat in hoofde van verwerende partij door de Raad geen manifeste beoordelingsfout kan worden ontwaard.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT